

HET RESORT

artist resort & showroom

LENTE 2018

S01E01

S01E01
PHILIPPE WOLTHUIS
MAAIKE KNIBBE
BART NIJSTAD

p.4
p.7
p.11
p.15

Het Resort
S01E01 artist resort & showroom

jaargang 1
nummer 1

uitgever: het resort
druk: risograph, academie minerva
papier: kasaka / glossy
fonts: crimson, helvetica neue
ontwerp en fotografie: ellen de haan
teksten en redactie: anna-rosja
haveman + vanessa van 't hoogt

april, 2018
 groningen

- - - - -
contact
mail@hetresort.nl

online
www.hetresort.nl
www.facebook.com/hetresort
www.instagram.com/hetresort

organisatie
Ellen de Haan en Karina Bakx
stichting High Mountain Art Club

Het Resort is een artist resort en
showroom in Groningen, in de
showroom wordt elk seizoen een
show geopend met nieuw werk van
drie kunstenaars.

Het Resort organiseert projecten met
bevriende organisaties en instellingen.

Elk seizoen nodigt Het Resort drie
kunstenaars uit. Zij krijgen een show,
geld, ruimte, tijd en elkaar.

- - - - -

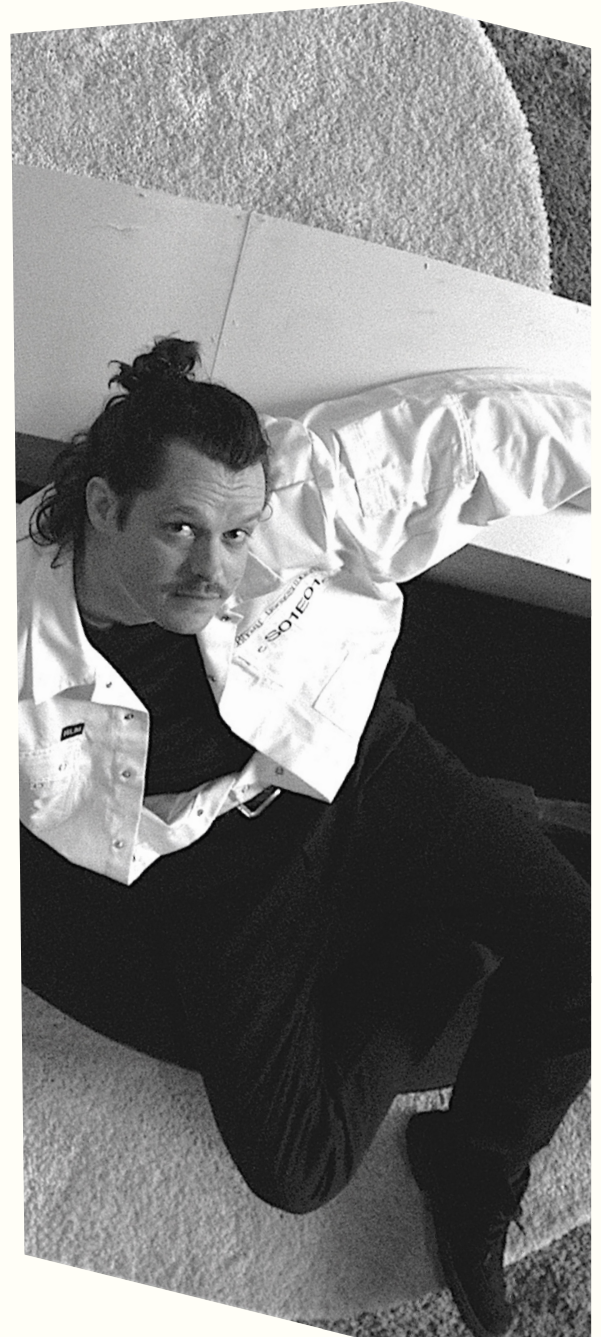

Als Het Resort de plek is waar kunstenaars tot rust kunnen komen, dan is water het essentiële element ter verkoeling. Tussen het harde werk door in de aanloop naar de presentatie in De Machinefabriek vloeide het water ook rijkelijk als dorstlesser. Bij aankomst krijgen wij (Anna-Rosja Haveman en Vanessa van 't Hoogt) op een warme lentedag een glas water aangeboden. De drie waterkoelers blijken deel te zijn van een spontaan ontstane installatie in samenwerking tussen de kunstenaars: Maaïke Knibbe (1988), Bart Nijstad (1979) en Philippe Wolthuis (1979). De waterkoeler staat symbool voor een gedeelde fascinatie en de wisselwerking tussen de drie kunstenaars, als gevolg van de gezamenlijke werkruimte.

Als we de kunstenaars ernaar vragen omschrijven zij het 'landschappelijke' als de gemeenschappelijke noemer in hun werk. Terwijl de representatie van Nijstads onheilspellende landschap een reflectie lijkt te zijn van een gemoedstoestand, komt het landschap op associatieve wijze terug in het werk van Knibbe en Wolthuis. Wanneer je het 'expositie landschap' doorkruist en je lichamelijk verhoudt tot de organische vormen en de glanzende textuur van Knibbes *action, distraction and trunks*, lijkt er water door te stromen. Daarnaast zouden delen uit Wolthuis' serie *enterprise resource planning* schaalmodellen van futuristische gebouwen kunnen zijn, in het landschap van

de toekomst. Ze zijn gemaakt van gipsplaten, een onzichtbaar materiaal waarvan onze omgeving is gebouwd.

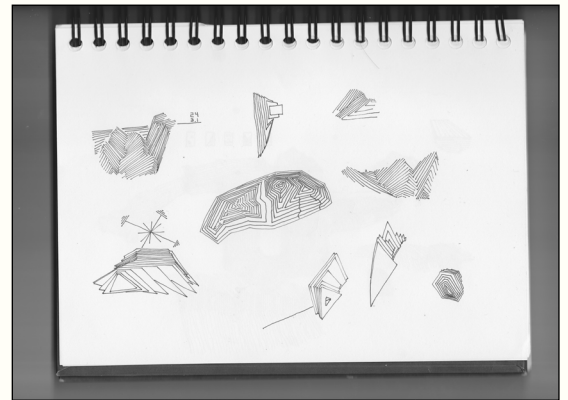
Toch staat de eerste aflevering van Het Resort S01E01 in het teken van meer dan het water en het landschap en doet deze beschrijving de diversiteit van de kunstenaars tekort. Van geabstraheerde speelautomaten, een banale waterval tot cartooneske spinnenvrouwen, Het Resort geeft de individuele kunstenaars de kans nieuwe mogelijkheden in hun oeuvre te onderzoeken. Juist door buiten de comfortzone van je eigen – uitpuilende – studio nieuw werk te creëren, biedt Het Resort bovenal de gelegenheid voor een nieuwe stap.

philippe wolthuis

door vanessa van 't hoogt en anna-rosja haveman

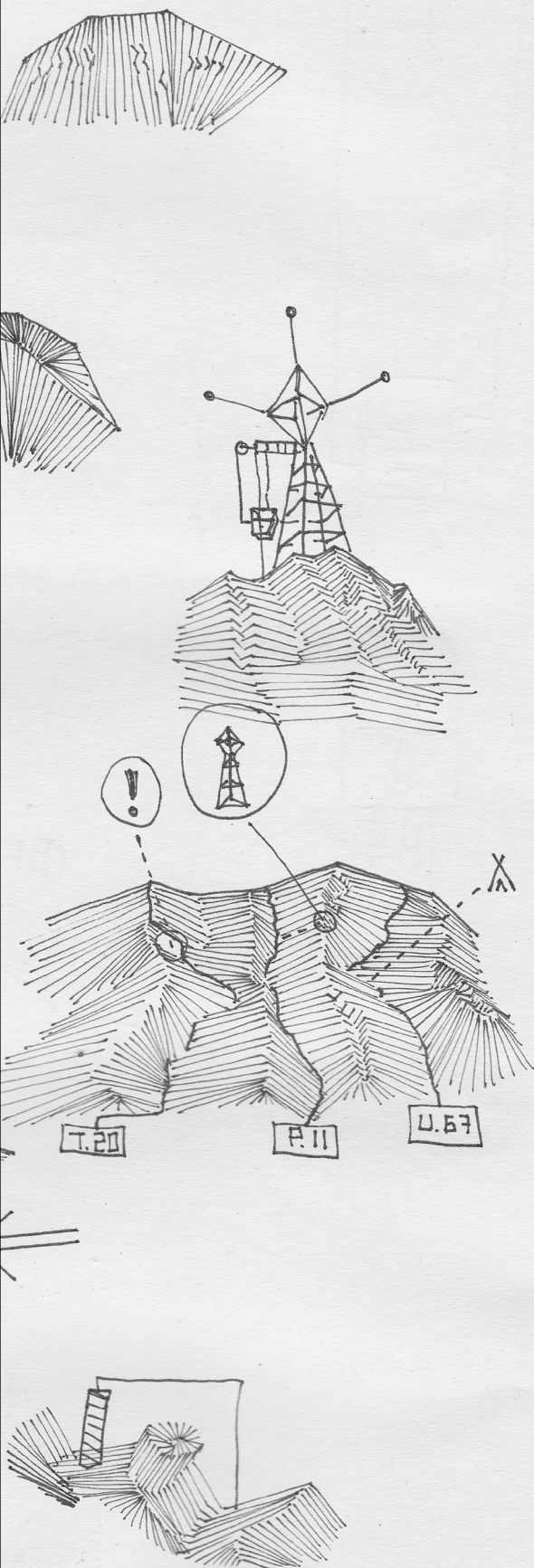
Sommige sculpturen uit de serie *enterprise resource planning* (2018) zijn een uitwerking van Philippe Wolthuis' schetsen. De lijntekeningen van bergen en landschappen zijn vertaald naar driedimensionale objecten [beeldbijlage: nr.2-3].

De sculpturen zijn gecreëerd van gipsplaten, maar niets herinnert meer aan de context waarin de gipsplaten normaal gesproken worden ingezet, namelijk als constructiemateriaal in de bouw. De gipsplaten an sich zijn visueel ver verwijderd van mineraal waaruit gips wordt gewonnen. Het ooit natuurlijke materiaal is door Wolthuis omgezet tot een abstract object, tegelijkertijd refereert hij in zijn vormtaal naar gesteentes en berglandschappen.

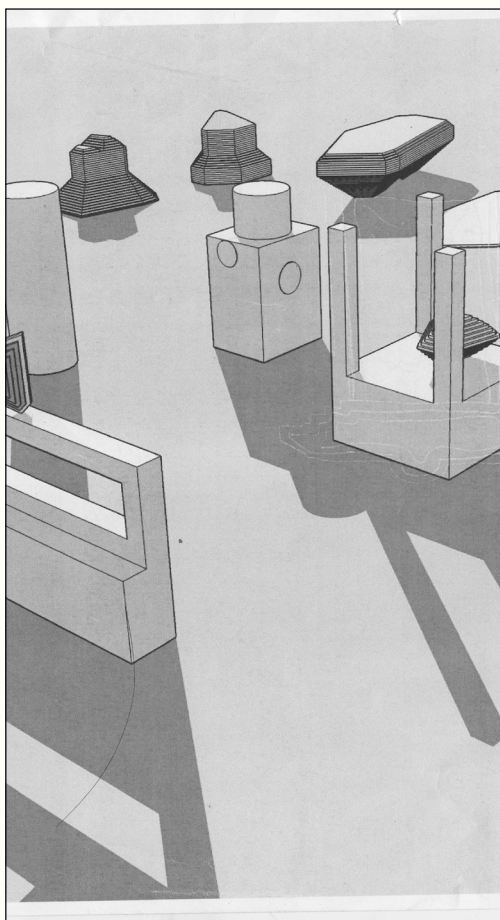
Op zoek naar de essentie van de vorm en de betekenis van het maken elimineert Wolthuis de functionaliteit van de materialen die hij gebruikt en de objecten waarnaar hij refereert. De snijlijnen van de gipsplaten duiden een ontwikkeling aan die Wolthuis momenteel verkent. Voorheen werkte hij de gipsplaten perfect af, maar tijdens de werkperiode in Het Resort werden de natuurlijke breeklijnen onderdeel van het eindresultaat.

Objecten en materialen krijgen in het werk van Wolthuis nieuwe betekenissen waarbij schoonheid en simpliciteit nauw samenhangen. De esthetische

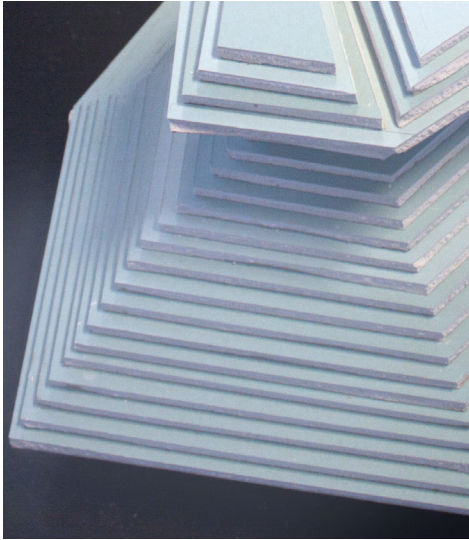

kwiteit van de mintgroene gipsplaten verschuilt niet langer achter de afgewerkte muren of plafonds. De vorm van een groot wit sculptuur, wederom onderdeel van de serie enterprise resource planning, is ontleend aan een spelautomaat ^[beeldbijlage: nr.1]. De visuele kenmerken van de spelkast zijn gereduceerd, waardoor een vervreemdend object ontstaat. Het tape, dat net als de gipsplaten normaliter wordt ingezet tijdens een maakproces, blijkt ook decoratief te kunnen zijn. In plaats van te spelen met de automaat wordt de beschouwer uitgenodigd zich ruimtelijk tot het kunstwerk te verhouden en speels de vormen en hun oorsprong te ontrafelen.

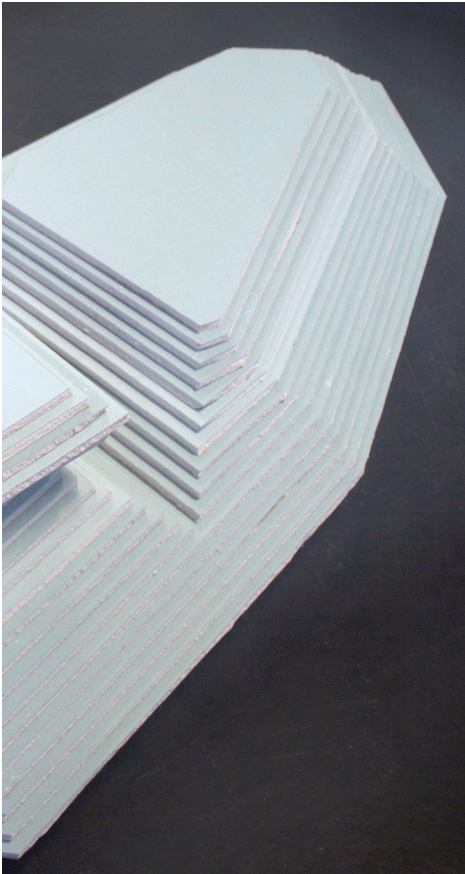
philippe wolthuis
academie minerva, autonoom beeldende kunst, 2009
www.philippewolthuis.nl

nr1 – philippe wolthuis – 2018 – enterprise resource planning

nr2+3 – philippe wolthuis – 2018 – enterprise resource planning

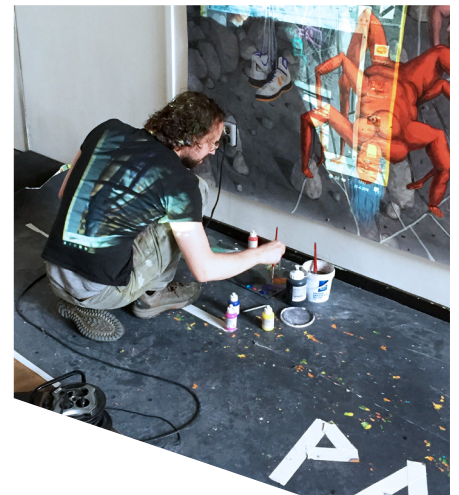

nr4 – maaïke knibbe – 2018 – scope

4

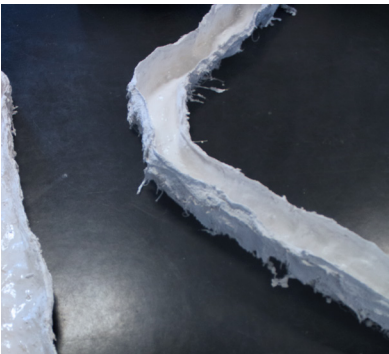
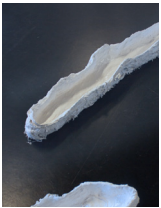
5

6

nr5 – maaike knibbe – 2018 – stepping stones

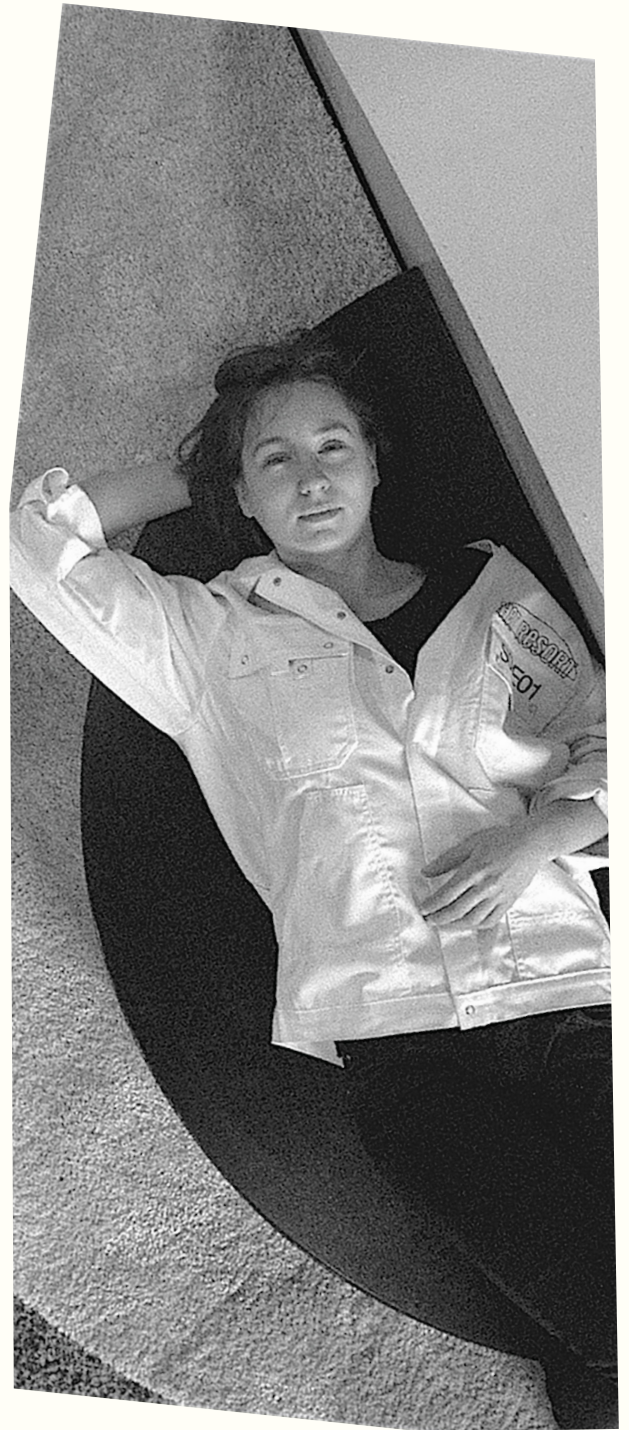

nr6 – maaike knibbe – 2018 – action, distraction and trunks

7

nr7 – bart nijstad – 2018 – spiderladies

nr8+9 – bart nijstad – 2018 – spiderladies

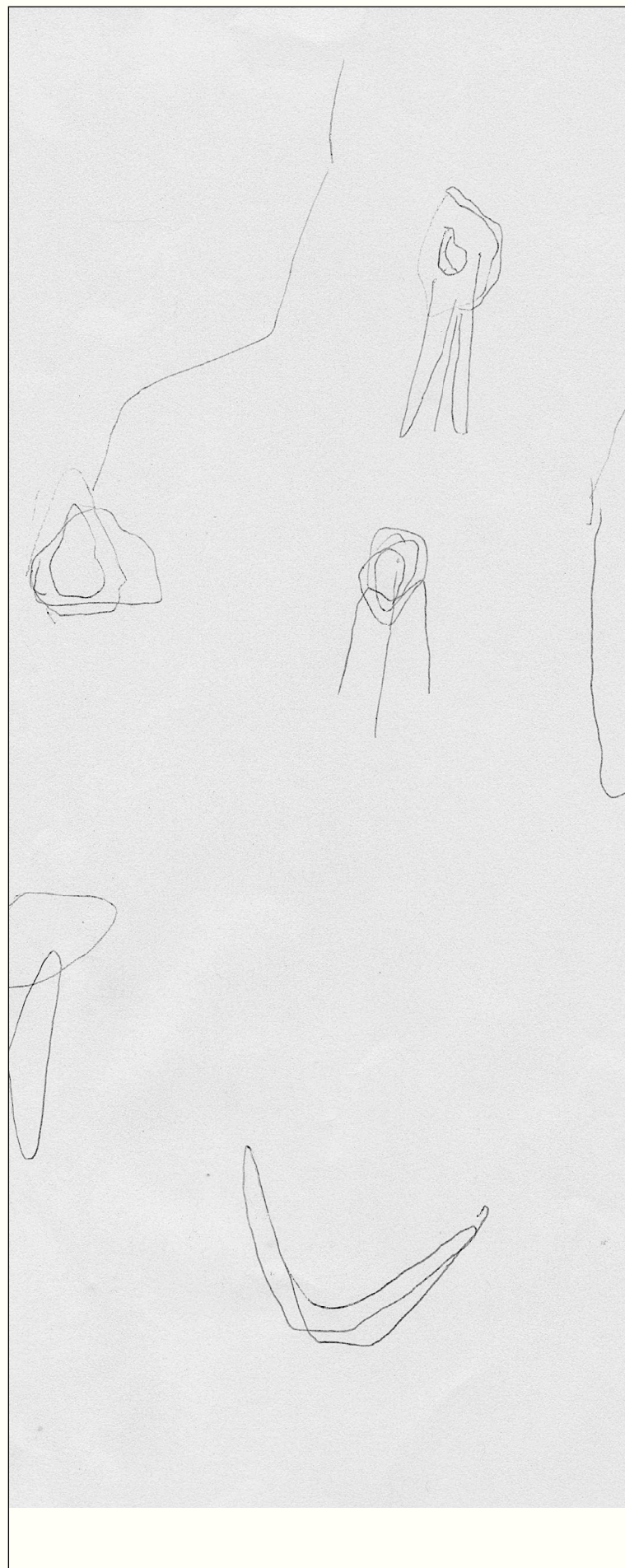
maaike knibbe

door vanessa van 't hoogt en anna-rosja haveman

De afbeelding van een waterval, *scope* (2018), zou een screensaver, een poster in een wachtkamer, of kunst in een goedkoop Aziatisch restaurant kunnen zijn ^[beeldbijlage: nr.4]. Maaïke Knibbe plaatst alledaagse voorwerpen, motieven en objecten in een nieuwe context, om de betekenissen te verbreden en te vermenigvuldigen. Het materiaal en de vorm spelen daarbij een belangrijke rol. Het plastic waarop de waterval is geprint en de grove pixels van de reproductie versterken de banale connotaties en breken de bestaande betekenissen open, door het over de top te drijven.

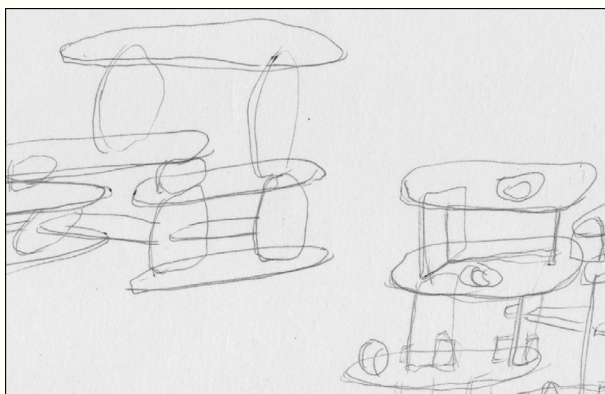
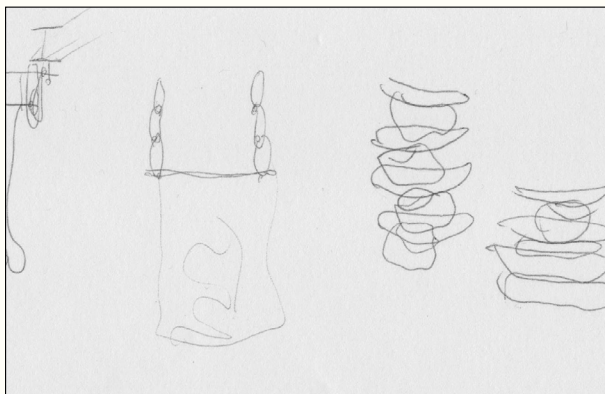
Het motief van het water komt ook terug in de serie *action, distraction and trunks* (2018). De sculpturen, die lijken op een doorsnede van slurven of ingekaderde rivieren, bevatten vloeistoffen ^[beeldbijlage: nr.6]. De organische langwerpige vormen zijn gemaakt van gips en rubber, materialen waarin Knibbe's handelingen kunnen worden gevolgd. Terwijl de buitenkant rauw en onafgewerkt oogt en op sommige plekken het kippengaas nog zichtbaar is, is de binnenkant glad, glanzend en waterdicht. De tactiele eigenschappen van de materialen lokken een haptische waarneming op, die wordt versterkt door de zichtbaarheid van het maakproces.

Met de nadruk op de gewone onderwerpen in combinatie met het gebruikte materiaal bewerkstelligt zij een nieuwe situatie die herkenbaar maar ook curieus is. Knibbe creëerde de *stepping stones* (2018) als vervolg op haar eigen werkproces en als reactie op het contact met Nijstad en Wolthuis ^[beeldbijlage: nr.5]. Ze doen denken aan monolieten. Als een soort geassembleerde stenen zijn de sculpturen markeerpunten in het 'expositie landschap', zoals stenen op

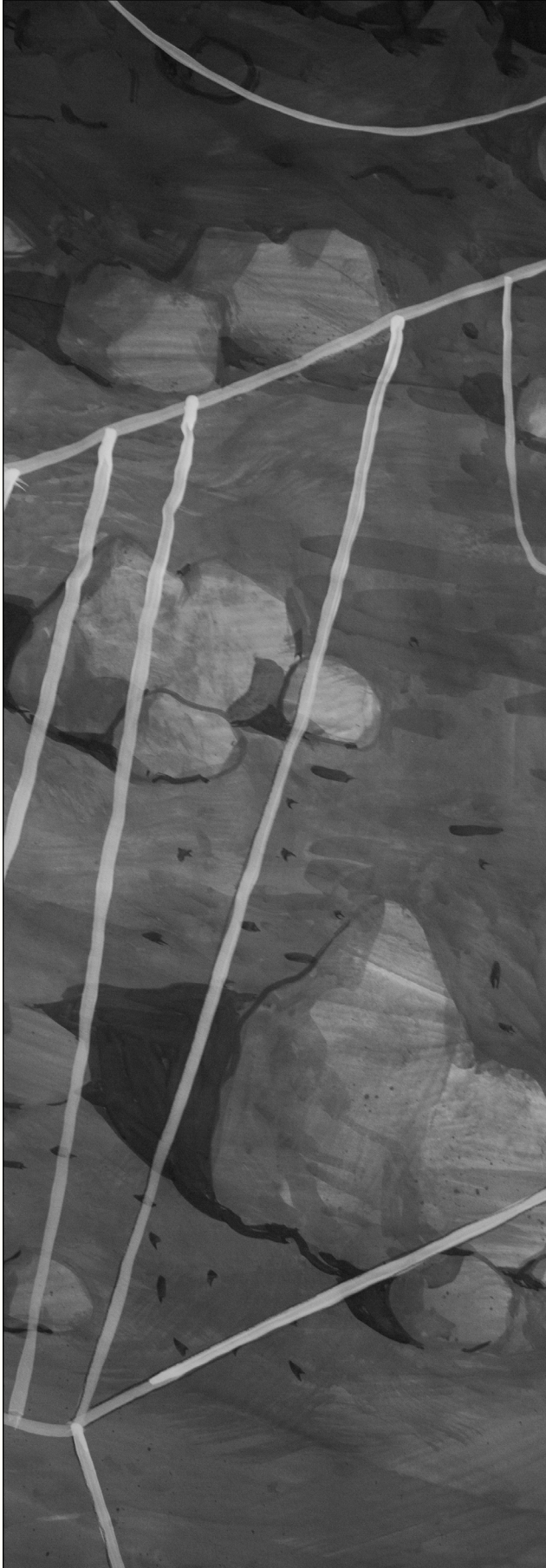
een wandelroute. Het stapelen van de deels gipsen stepping stones resoneert niet alleen in de stapeling van Wolthuis' gipsplaten, maar komt ook terug in de opgehoopte stenen op de achtergrond van Nijstads *Spiderladies*.

maaike knibbe
academie minerva, autonoom beeldende kunst, 2013
www.maaikknibbe.com

bart nijstad

door vanessa van 't hoogt en anna-rosja haveman

Tijdens het Weekend Break Festival van Club Guy & Roni stonden wij naar Bart Nijstads tekeningen van verschillende spinnenvrouwen te kijken - kleine taille, dikke billen, grote borsten en talloze benen - en begonnen we de verschillende types te analyseren.

Enkele van deze tekeningen waren voor Nijstad een opzet naar de monumentale gouache tekening, die hij tijdens de werkperiode bij Het Resort heeft vervaardigd. Normaal gesproken zijn Nijstads tekeningen kleiner in omvang en was het formaat van *Spiderladies* (2018) een uitdaging die hij in Het Resort kon aangaan [beeldbijlage: nr.7-9]. Het enorme papier stelde hem in staat om in te kunnen zoomen op zijn handelingen, die zich in de kleinere tekeningen aan het oog onttrekken. Nijstad verlegt zo de aandacht naar zijn manier van tekenen, of eigenlijk de manier van schilderen met gouache.

Het resultaat is een aandachtig vervaardigd tafereel, dat de persoonlijke ervaringen uit zijn relaties met vrouwen visualiseert. Gaat het over het gevangen zijn in een relatie of het overgeven aan een relatie? Zijn mannen hun eigen net aan het spinnen of raken zij juist verstrengeld in de netten van de spinnenvrouwen? Het duistere en verlaten landschap op de achtergrond, naast de objecten in het web, doen

vermoeden dat de mannen door de vrouwen in knel zitten. Betekenen de afstandsbediening en de voetbal bijvoorbeeld dat vrouwen mannen afhouden van hun hobby's, zoals een wedstrijd op televisie kijken?

Nijstads stripachtige spinnenvrouwen vertellen een verhaal, dat weliswaar geïnspireerd is door zijn eigen ervaringen, maar dat desondanks op verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd. Het uiterlijk van de vrouwen is vervreemd, ze hebben niet alleen meerdere benen en armen – zoals men verwacht van een spin – maar ook een ongewoon aantal borsten en billen. Het tafereel laat zowel mannen als vrouwen over hun rol in een relatie nadenken: gevangen in het net of spin in het web?

bart nijstad
academie minerva, autonoom beeldende kunst, 2005
www.bartnijstad.com

